

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/147/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8514204915
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8514204915.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členiek senátu JUDr. Antónie Kandravej a JUDr. Elišky Wagshalovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej Q. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. I. XXX, o zaplatenie 4 230,04 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 5C 270/2014 - 80 zo dňa 07.04.2016 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania žalovanej n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a stranám sporu náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 1 od. 1, 2, § 261 ods. 3 písm. d), § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, čl. 3 ods. 1, 2, 3, čl. 5, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993, § 3 ods. 1, 2, 3, 5, § 4 ods. 4, 8, § 5 ods. 1, § 7 ods. 1, 2, 4, § 8 ods. 1 - 4, § 11 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy, § 3 ods. 1, § 39, § 40 ods. 1, 3, § 52, § 53 ods. 1-3, ods. 4 písm. a), k), ods. 5, 6, 8, 9 § 53a ods. 1, 2, § 53b ods. 1, § 53c, § 54, § 565, § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 79 ods. 1, 2, § 120 ods. 1, 4, § 132, § 153 ods. 1, § 154 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016, § 1 ods. 1, 2, 4, § 2, § 4 ods. 1, 2, 6, § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, 6, 7, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy.

2. Dôvodom pre zamietnutie žaloby bola skutočnosť, že súd vyhodnotil zmluvu o pôžičke uzatvorenú dňa 20.02.2011 medzi právnym predchodcom žalobcu (D. E. Z. a.s.) a žalovanou ako neplatnú z dôvodu, že pôvodný žalobca konal v rozpore s dobrými mravmi, porušil povinnosť konať s odbornou starostlivosťou a jeho konanie súd považoval za nekalú obchodnú prax, ktorá je zakázaná a ktorej nemôže byť poskytnutá ochrana. Pôvodný žalobca pred uzavretím úverových zmlúv o spotrebiteľskom úvere neposúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej ako spotrebiteľky splácať spotrebiteľský úver, nevzal do úvahy výšku poskytnutého spotrebiteľského úveru a príjem žalovanej, ako aj účel spotrebiteľských úverov. Konanie pôvodného žalobcu nie je možné považovať za konanie s odbornou starostlivosťou, lebo v priebehu obdobia od 20.05.2009 do 02.11.2009 uzavrel so žalovanou 3 úverové zmluvy, podľa ktorých jej celkom schválil a poskytol úver spolu vo výške 3 550 eur. Celkovo mala žalovaná pôvodnému žalobcovi uhradiť z týchto úverov sumu 5 375 eur. Navyše dňa 02.11.2009 pôvodný veriteľ za B. a.s. podpísal schválenie úverového mesačného rámca na nákupnú kartu N. vo výške 600 eur, hoci čistý priemerný mesačný príjem žalovanej bol v mesiaci máj 2009 vo výške 279 eur, ku dňu 01.10.2009 vo výške 440 eur a v mesiaci november 2009 vo výške 280 eur, pričom žalovaná

mala pôvodnému žalobcovi platiť mesačnú splátku z týchto troch úverov vo výške 142,30 eura. Z uvedeného vyplýva, že pôvodný žalobca v priebehu necelých 6 mesiacov schválil žalovanej tri úvery a podpísal tri úverové zmluvy spolu vo výške 4 150 eur, hoci mesačný príjem žalovanej bol od 280 eur do 444 eur. Konanie žalobcu (jeho právneho predchodcu) súd prvej inštancie považoval za nekalú obchodnú prax.

3. Z predložených úverových zmlúv uzavretých dňa 20.05.2009 a dňa 01.10.2009 súd zistil, že tieto neobsahujú obligatórne náležitosti uvedené v zákone č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase ich uzavretia, a to 1. adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, 2. konečnú splatnosť úveru (v zmluve uzavretej dňa 20.05.2009 bola uvedená konečná splatnosť 48 mesiacov, ale počet mesačných splátok 46, v zmluve zo dňa 01.10.2009 bola uvedená doba splácania pôžičky 42 mesiacov, ale ani v jednej z nich nie je uvedené, odkedy žalovaná bude splácať mesačné splátky, ku akému dátumu v mesiaci ich bude splácať a kedy nastane termín konečnej splatnosti úverov podľa jednotlivých zmlúv), 3. výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (v zmluvách je len uvedená mesačná splátka, ktorú mala žalovaná splácať pôvodnému žalobcovi - v zmluve zo dňa 20.05.2009 vo výške 59,80 eura, v zmluve zo dňa 01.10.2009 vo výške 62,50 eura, avšak v zmluve nie je uvedené, koľko z tejto splátky bude splácať mesačne na istinu, koľko na úrok z úveru, koľko na poplatky). V zmluve tiež nie sú uvedené žiadne poplatky, ktoré by mala žalovaná platiť, preto v zmysle § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. pôvodný veriteľ nemohol od žalovanej ako spotrebiteľky požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Keďže predmetné zmluvy je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov, žalovaná mala zaplatiť pôvodnému veriteľovi len sumu, ktorú jej skutočne na základe predmetných úverových zmlúv poskytol. Z obrátov predložených žalobcom nevyplýva, akú sumu pôvodný veriteľ skutočne vyplatil žalovanej na základe uzavretých úverových zmlúv, ale vzhľadom k tomu, že žalovaná nenamietala, aby jej na základe týchto úverových zmlúv neboli vyplatené finančné prostriedky, súd vychádzal z toho, že jej boli vyplatené úvery vo výške uvedenej v jednotlivých zmluvách. Podľa zmluvy č. XXXXX uzavretej dňa 20.05.2009 mal byť žalovanej vyplatený úver vo výške 1 850 eur, z tejto sumy uhradila pôvodnému veriteľovi sumu 837,20 eura, teda mala by uhradiť pôvodnému žalobcovi sumu 1 012,80 eura. Pôvodný veriteľ však vykazoval zostatok neuhradeného úveru ku dňu 21.02.2011 vo výške 1 610,08 eura, z toho neuhradená istina vo výške 1475,75 eura, úrok vo výške 116,39 eura a pokuta vo výške 23,92 eura. Podľa zmluvy č. XXXXXXX zo dňa 01.10.2009 žalovanej mal byť vyplatený úver vo výške 1 700 eur, z tejto sumy uhradila pôvodnému veriteľovi sumu 687,50 eura, teda mala by uhradiť pôvodnému žalobcovi sumu 1012,50 eura. Pôvodný veriteľ však vykazoval ku dňu 21.02.2011 zostatok neuhradeného úveru vo výške 1 563,18 eura, z toho neuhradená istina vo výške 1 407,93 eura, úrok z úveru vo výške 142,75 eura, pokuta vo výške 12,50 eura. Spolu z obidvoch úverových zmlúv pri zohľadnení, že ide o úvery bezúročné a bez poplatkov, žalovaná mala uhradiť pôvodnému veriteľovi sumu 25,30 eura (správne má byť uvedené 2 025,30 eura - poznámka odvolacieho súdu), pričom poslednú splátku pri obidvoch úveroch uhradila dňa 20.12.2010. Pôvodný veriteľ pripravil predtlačенú formulárovú zmluvu, ktorú označil ako Žiadosť a zmluva o poskytnutí účelovej pôžičky a A. - XX, ktorej účelom nebolo poskytnutie spotrebiteľského úveru žalovanej, ale poskytnutie v poradí štvrtého úveru, ktorým sa mali uhradiť vykazované zostatky na úverových zmluvách z roku 2009. V zmluve žalobca uviedol, že žalovaná žiada, aby sa z poskytnutej pôžičky uhradili podľa nasledujúcej špecifikácie jej záväzky voči spoločnosti D. E. Z., a.s. a záväzky voči B., a.s., kde spoločnosť vystupuje ako správca a namiesto zostatku úveru 2 025,30 eura, ktorý by mala žalovaná uhradiť, uviedol výšku schválenej pôžičky 3 383,66 eura (pri úverovej zmluve č. XXXXXXX uzavretej dňa 20.05.2009 divízia W. V. vo výške 1 610,08 eura, pri úverovej zmluve č. XXXXXXX uzavretej dňa 30.09.2009 divízia W. V. vo výške 1 563,18 eura a pri úverovej zmluve č. XXXXXXX uzavretej dňa 02.11.2009 W. S. S. vo výške 210,40 eura).

4. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že pôvodný žalobca D. E. Z., a.s., uviedol klamlivé údaje týkajúce sa označenia „P.“, keď pri úverovej zmluve č. XXXXXXX uzavretej dňa 20.05.2009 a pri úverovej zmluve č. XXXXXXX uzavretej dňa 30.09.2009 uviedol, že ide o spoločnosť W. V. a pri úverovej zmluve - nákupnej karte N. č. XXXXXXX uzavretej dňa 02.11.2009 uviedol W. S. S.. Z predložených úverových zmlúv vyplýva, že tieto zmluvy neuzatvárala so žalovanou ako veriteľ W. V., a.s., ale uzatváral ich ako veriteľ pôvodný žalobca D. E. Z., a.s. a tretiu zmluvu so žalovanou neuzatvárali W. S. S., a.s., ale uzatváral a podpísal ju tiež pôvodný žalobca D. E. Z., a.s., ako správca B., a.s. Z výpisu z obchodného registra pôvodného žalobcu D. E. Z., a.s. vyplýva, že táto spoločnosť je v dôsledku zlúčenia právnym nástupcom zanikajúcich spoločností: 1. N., a.s., 2. I. D., a.s., 3. N., a.s., 4. N., a.s., 5. W. S. S., a.s., 6. W. V., a.s. od 31.12.2005, pričom vyššie uvedené úverové zmluvy uzatváral D.

E. Z., a.s., ako právny nástupca týchto zaniknutých spoločností dňa 20.05.2009, 29.09.2009 a dňa 02.11.2009. Takéto konanie pôvodného žalobcu súd prvej inštancie vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku, ktorá je v rozpore nielen s dobrými mravmi, ale ide o neplatný právny úkon, ktorý obchádza zákon. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že veriteľ uzatvoril zmluvu so žalovanou napriek tomu, že je v nej uvedené, že žalovaná je nezamestnaná, teda žalobca si nesplnil svoju povinnosť, keď nekonal s odbornou starostlivosťou, keďže vôbec nezobral do úvahy skutočnosť, že žalovaná ako nezamestnaná nie je schopná splácať žiaden spotrebiteľský úver. Práve naopak, za účelom vyrovnania predchádzajúcich spotrebiteľských úverov uzatvoril so žalovanou v poradí štvrtú úverovú zmluvu, v ktorej okrem iného zostatok úverov, ktoré vyčíslil, úročil ročnou úrokovou sadzbou 24,20 %. Uvedený úver mala žalovaná splácať po dobu 84 mesiacov, aj keď pôvodný žalobca vedel, že žalovaná nie je schopná splácať ani predchádzajúce úvery, že nemá žiaden mesačný príjem. Súd dodal, že ak by bol pôvodný žalobca zosplatnil predchádzajúce úvery - vyhlásil ich mimoriadnu splatnosť po tom, čo mu ich žalovaná nesplácala, žalovaná by nebola povinná po ich zosplatnení zaplatiť pôvodnému žalobcovi úrok z úveru, ale v prípade nezaplatenia celej výšky úverov by bola povinná platiť z dlžnej sumy úrok z omeškania. Žalobca však tým, že uzavrel dňa 20.02.2011 úverovú zmluvu so žalovanou, v skutočnosti jej neposkytol a nevyplatil úver v schválenej výške 3 252,34 eura (správne malo byť uvedené 3 383,66 eura - poznámka odvolacieho súdu, suma 3 252,34 eura predstavovala celkové náklady spotrebiteľa), ale sám sebe vyplatil zostatok predchádzajúcich neuhradených úverov a sumu 210,40 eura, ktorú mal zaplatiť B., a.s. Z tejto sumy mu mala žalovaná okrem istiny uhradiť ešte ďalší úrok z úveru pri ročnej úrokovej sadzbe 24,20 %. V čase uzavretia úverovej zmluvy dňa 20.02.2011, podľa údajov uverejnených na stránke Národnej banky Slovenska boli priemerné ročné úrokové sadzby pri obdobných spotrebiteľských úveroch poskytovaných bankami s dobou splácania 1-5 rokov vo výške 10,55 %, teda ročný úrok uvedený v predmetnej úverovej zmluve je 2,3 vyšší, čo je neprimeraný úrok, preto je predmetná úverová zmluva v časti úroku z úveru neplatná.

5. Okrem uvedeného súd prvej inštancie poukázal na to, že IV. a V. časť zmluvy je predtlačená malým nečitateľným písmom a tiež Všeobecné obchodné podmienky, ktoré mali byť súčasťou zmluvy sú predtlačené malým a ťažko čitateľným písmom, tieto nie sú ani žalovanou a ani pôvodným žalobcom podpísané, a preto tieto ustanovenia (IV. a V. časť zmluvy a VOP) neboli individuálne dohodnuté. Postup žalobcu pri uzatváraní zmluvy č. XXXXXXXX súd vyhodnotil ako klamlivé konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a ako nekalú obchodnú praktiku. V prípade úverovej zmluvy č. XXXXXXXX ide o absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka a tiež v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Konanie žalobcu je tiež v rozpore s ust. § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého sa veriteľovi alebo finančnému agentovi zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že úver nebol vyplatený žalovanej, ale celá výška úveru bola vyplatená pôvodnému žalobcovi na úhradu zostatku úverov, ktoré sám vyčíslil, preto súd žalobu zamietol. Žalobca si v konaní neuplatňoval zaplatenie úverov poskytnutých pôvodným žalobcom na základe úverových zmlúv č. XXXXXXXX, č. XXXXXXXX a č. XXXXXXXX. Pokiaľ ide o zostatok úveru vo výške 210,40 eura, ktorý mal byť uhradený z úveru podľa predmetnej úverovej zmluvy č. XXXXXXXX, výšku tohto zostatku úveru ku dňu 20.02.2011 žalobca nepreukázal, teda v tejto časti neuniesol dôkazné bremeno. Žalobca v podaní doručenom súdu dňa 31.03.2016 uviedol a je to zrejme aj z predloženej platobnej histórie, že žalovaná po podaní žaloby na súd uhradila žalobcovi dňa 11.09.2014 sumu 474 eur. Súd v tejto časti žalobu zamietol ako nedôvodnú aj z tohto dôvodu, keďže žalobca na túto úhradu nereagoval a v tejto časti nezobral žalobu späť.

6. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016 a žalovanej náhradu trov konania nepriznal, lebo si trovy konania neuplatnila a z obsahu spisu nevyplýva, aby jej nejaké trovy vznikli.

7. Proti rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistený skutkový stav. Poukázal, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalovaná uzavrela s právnym predchodcom žalobcu pôvodne tri úverové zmluvy, na základe ktorých boli žalovanej poskytnuté peňažné prostriedky, avšak žalovaná uhradila len časť z poskytnutých peňažných prostriedkov. Aj predmetné úhrady vykonané žalovanou na jednotlivé

zmluvy dokazujú, že žalovanej boli poskytnuté finančné prostriedky, pričom uvedená skutočnosť nebola žalovanou spochybnená. Dňa 20.02.2011 právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovanou zmluvu o pôžičke č. XXXXXXXX ako konsolidovanú zmluvu, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver, prostredníctvom ktorého boli dorovnané predchádzajúce úverové zmluvy č. XXXXXXXX, XXXXXXXX a XXXXXXXX. Je teda zrejmé, že peňažné prostriedky neboli poskytnuté priamo žalovanej, ale prostredníctvom nich boli dorovnané dlžné zostatky na predmetných úverových zmluvách, z ktorých si následne žalobca ani jeho právny nástupca neuplatňovali svoj nárok. Žalobca nesúhlasil s názorom súdu, že konaním žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu, došlo k porušeniu dobrých mravov, lebo v konaní bolo nesporné, že žalovaná uzavrela viaceré úverové zmluvy, ktoré nebola spôsobilá splácať, pričom práve ich prefinancovaním iným úverom a znížením celkovej splátky jej bola poskytnutá možnosť vyrovnáť svoj dlh. Pokiaľ súd tvrdí, že žalobcovi museli byť známe zlé finančné podmienky na strane žalovanej, žalobca uviedol, že žalovanej bola celková splátka znížená a teda jej bola vytvorená reálna možnosť na úhradu dlžnej sumy. Žalobca podotkol, že žalovaná sa mohla obrátiť aj inú finančnú inštitúciu, napr. banku, avšak je zrejmé, že tam by jej úver neposkytli, keďže nespĺňala podmienky pre jeho poskytnutie. To, že úver poskytol žalovanej žalobca, resp. jeho právny predchodca, za týchto podmienok nemožno hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku. Pokiaľ mal súd za to, že úvery poskytnuté žalovanej na základe pôvodných úverových zmlúv je potrebné posúdiť ako bezúročné a bez poplatkov, z vykonaného dokazovania je zrejmé, že ani jeden úver nebol uhradený v plnej výške, teda na každej zmluve je aj v prípade takéhoto posúdenia evidovaná nesplatená pohľadávka žalobcu. Súd však žalobcovi nepriznal ani túto sumu, na ktorú má žalobca nespochybniteľný nárok. Nesúhlasil s absolútnou neplatnosťou úverových zmlúv, lebo podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba. V konaní bolo preukázané, že žalovanej bol poskytnutý úver, preto nie je možné uzavretú zmluvu považovať za neplatnú. Skutočnosť, že bol žalovanej poskytnutý úver na úhradu jej v tom čase existujúcich dlhov, vyplýva z toho, že od žalovanej neboli ďalej vymáhané. Podľa žalobcu v rozhodnutí súdu absentuje zásada spravodlivosti, lebo žalobca, resp. jeho právny predchodca si splnil svoju zmluvnú povinnosť, poskytol pre potreby žalovanej finančné prostriedky, pričom žalovaná si svoje povinnosti nespĺnila, v dôsledku čoho žalobcovi finančné prostriedky neboli vrátené. Žalobca poukázal na zásadu kontradiktórnosti konania s tým, že pokiaľ žalovaná nesúhlasila so žalobou, mohla v konaní uplatniť svoje námietky a preukázať svoje tvrdenia. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť, resp. rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnil si trovy konania, ktoré špecifikoval.

8. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že v spoločnosti mala tri úvery, kde istinu mala uhradenú v plnej výške, ale stratila prácu a úvery nemohla naďalej splácať. Spoločnosť od nej začala vymáhať úroky, ale platila iba toľko, koľko mohla, keďže nemala žiaden príjem. Pod hrozbou, že ak nebude platiť, spoločnosť ju dá na súd, jej navrhli, že jej poskytnú úver na splatenie úverov. V skutočnosti to bol podvod, pretože jej dali úver, ktorým si splatili úroky a tie ešte 200 % zúročili. Využili jej neznalosť, pretože z úveru jej nedali ani cent, len si ich presunuli na druhý účet. Nebrali ohľad na to, že v tom čase bola nezamestnaná a nemá žiaden príjem. Podľa jej názoru, pôvodný veriteľ to urobil účelovo, lebo vedel, že nebude môcť úver splácať. Navrhla napadnutý rozsudok ako správny potvrdiť.

9. Žalobca sa k vyjadreniu žalovanej, ktoré mu bolo doručené dňa 28.06.2016, písomne nevyjadril.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 (ďalej len „CSP“) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli a webovej stránke súdu (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

11. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ako aj s dôvodmi tam uvedenými a k odvolacím námietkam žalobcu len na doplnenie v zmysle § 387 ods. 2 CSP konštatuje:

12. Predmetom konania je zaplata sumy 4 230,04 eura s príslušenstvom titulom nesplatenj zmluvy o pôžičke č. XXXXXXXX zo dňa 20.02.2011 uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu (D. E. Z., a.s.) a žalovanou (čl. 3). Z predmetnej zmluvy vyplýva, že pôžička vo výške 3 383, 66 eura bola poskytnutá právnym predchodcom žalobcu na splatenie predchádzajúcich úverov č. XXXXXXXX zo dňa 20.05.2009, č. XXXXXXXX zo dňa 30.09.2009 a č. XXXXXXXX zo dňa 02.11.2009. Výška mesačnej splátky bola stanovená na 79 eur, počet splátok 84, termín konečnej splatnosti bol 02/2018, ročná úroková sadzba 24,20 %, celková suma pôžičky 6 636 eur a celkové náklady spotrebiteľa predstavovali 3 252,34 eura. V časti označenej ako I. Osobné údaje o klientovi pod písm. C) ZAMESTNANÝ bolo zaškrtnuté políčko - nie. Zmluva označená ako „Žiadosť a zmluva o poskytnutí účelovej pôžičky A. -XX“ bola vyhotovená na vopred žalobcom pripravenom formulári.

I. Spotrebiteľský charakter zmluvy o pôžičke

13. Podľa § 52 ods. 1 - 4 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

14. V danom prípade zmluvu o pôžičke uzatváral právnym predchodcom žalobcu spoločnosť D. E. Z., a.s. v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, medzi ktoré okrem iného patrilo poskytovanie úverov z vlastných peňažných zdrojov nebankovým spôsobom (výpis z obchodného registra na čl. 10). Pri kontraktácii zo žalovanou vystupoval jednoznačne v pozícii dodávateľa (veriteľa). Žalovaná bola v zmluve označená osobnými údajmi identifikujúcimi ju ako fyzickú osobu, ktorá nekoná pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Niet pochýb o tom, že žalovaná mala postavenie spotrebiteľa. Možno preto konštatovať, že súd prvej inštancie postupoval správne, pokiaľ prihliadol na spotrebiteľský charakter zmluvy o pôžičke a aplikoval ustanovenia na ochranu spotrebiteľa.

II. Povinnosť veriteľa skúmať bonitu klienta

15. Článok 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48 z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS označený ako „Povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa“, vo svojom odseku 1 upravuje: Členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

16. Odôvodnenie č. 26 smernice 2008/48 znie: Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby

stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. ... Veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

17. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na bod 35, 36 a 37 rozsudku Súdneho dvora z 18.12.2014 vo veci C - 449/13 (CA Consumer Finance SA proti I. Bakkausovej, Ch. Bonatovej a F. Bonatovi), podľa ktorého veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa a mali by mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Cieľom tejto povinnosti je tak zvýšiť zodpovednosť veriteľov a zamedziť poskytnutiu nebonitných spotrebných úverov. Smernica 2008/48 neuvádza vyčerpávajúci zoznam informácií, pomocou ktorých musí veriteľ ohodnotiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a ani nespresňuje, či musia byť tieto informácie skontrolované a akým spôsobom. Naopak znenie článku 8 ods. 1 smernice 2008/48 vo svetle jej odôvodnenia 26 priznáva veriteľovi mieru voľnej úvahy pri určení, či informácie, ktoré má k dispozícii, sú dostatočné na potvrdenie úverovej bonity spotrebiteľa a či ju musí overiť aj inými prostriedkami. Z toho vyplýva, že veriteľ musí po prvé v každom prípade a vzhľadom na osobitné skutočnosti prípadu posúdiť, či sú uvedené informácie primerané a dostatočné na ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa. V tejto súvislosti sa môže dostatočný charakter uvedených informácií líšiť vzhľadom na okolnosti uzatvorenia zmluvy o úvere, osobnú situáciu spotrebiteľa a výšku úveru. Toto ohodnotenie sa môže uskutočniť prostredníctvom dokumentov preukazujúcich finančnú situáciu spotrebiteľa, ale nemožno vylúčiť, že veriteľ zohľadní aj staršie informácie o finančnej situácii záujemcu na úver, ktorými môže disponovať. Obyčajné nepodložené vyhlásenia spotrebiteľa však nemôžu byť samy osebe dostatočné, ak k nim nie sú pripojené dôkazy.

18. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú.v. EÚ L 133, 22.5.2008) bola do právneho poriadku Slovenskej republiky transponovaná zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

19. Podľa 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách účinného ku dňu 20.02.2011, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Povinnosť podľa prvej vety sa považuje za splnenú, ak je splatenie spotrebiteľského úveru v celom rozsahu zabezpečené peňažnými prostriedkami alebo cennými papiermi; tým nie je dotknuté ustanovenie § 17 ods. 3.

20. Cieľom citovaného ustanovenia bolo posilniť zodpovednosť veriteľa a zabrániť poskytovaniu spotrebiteľského úveru nebonitným klientom. Povinnosťou veriteľa bolo zohľadniť nielen existujúcu situáciu klienta, jeho príjmy a výdavky, ale aj skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúca. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom /domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to stranu príjmov a výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (viď rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C 508/2015 zo dňa 18.07.2016).

21. V danom prípade žalobca dokonca ani nepopieral, že mal vedomosť o neschopnosti žalovanej splácať predchádzajúce úvery, že žalovaná je nezamestnaná a teda bez príjmu. Napriek tejto skutočnosti jej ponúkol ďalší finančný produkt, hoci mu muselo byť zjavné, že v schopnostiach žalovanej nie je splácať novú pôžičku, keďže bola v omeškaní s predchádzajúcimi splátkami úverov. Z obsahu spisu nevyplýva, aby veriteľ akýmkoľvek iným spôsobom mal preukázanú bonitu žalovanej úver splácať, napr. či žalovaná aspoň potenciálne očakáva príjem z dedičstva, plnenie z poistnej udalosti a pod. Rovnako veriteľ nezohľadňoval ani bežné, aspoň na najspodnejšej hranici stanovené, náklady žalovanej

na živobytie (bývanie, strava). Dokonca sám žalobca v podanom odvolaní tvrdil, že žalovaná nebola spôsobilá splácať predchádzajúce úverové zmluvy a je zrejmé, že iná finančná inštitúcia, resp. banka by jej úver neposkytla, lebo nespĺňala podmienky pre jeho poskytnutie. Konanie veriteľa nemožno preto vyhodnotiť inak ako hrubé porušenie povinnosti veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť klienta pôžičku splácať. Na strane veriteľa ide o nezodpovedný prístup bez odbornej starostlivosti, ktorý nemôže zostať bez povšimnutia a takémuto konaniu nemožno priznať súdnu ochranu.

22. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na závery rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co 71/2011 zo dňa 08.12.2011, podľa ktorého, cit: „Nový úver za vysokú cenu je síce vnímaný zo strany spotrebiteľa ako záchranný produkt, no v skutočnosti, ak je spotrebiteľ vo finančnej tiesni a berie úver, aj keď nemá na jeho splatenie a spolieha sa na prax veriteľa, že po čiastočnom zaplatení sa bude „vec riešiť novým úverom“, tak takýto postup veriteľa je bez odbornej starostlivosti a obojstranne ide o nezodpovedný postup. Kým však na strane spotrebiteľa ide o prirodzený postup v zmysle „potrebujem, dávajú, a preto beriem“, tak zo strany dodávateľa ide o postup bez odbornej starostlivosti, ktorý civilistika zohľadňuje pri vyhodnocovaní vadnosti právneho úkonu. Veriteľ musí počítať s vyvedením dôsledkov zo strany súdu súvisiacich s podcenením bonity dlžníka. Je neakceptovateľné, aby sa spotrebiteľom poskytovali úvery do takej miery, že na dlhé až viacročné obdobia sa spotrebiteľia nezodpovednou úverovou praxou veriteľov zaúverujú až do nezvládnuteľných rozmerov. Opatrenia súdu sú v takýchto prípadoch plne kompatibilné s cieľmi smernice o spotrebiteľských úveroch (bod 26 preambuly).“

III. Konanie v rozpore s dobrými mravmi

23. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

24. Žalobca v podanom odvolaní sa snažil vyvolať dojem, že poskytnutím tzv. konsolidovaného úveru chcel žalovanej pomôcť tým, že jej umožnil splatiť predchádzajúce úvery prostredníctvom nižších mesačných splátok úveru a práve z tohto dôvodu jej poskytol ďalší, v poradí štvrtý úver. Opomenul však uviesť tú skutočnosť (ktorá mu ako obchodnej spoločnosti zaoberajúcej sa okrem iného poskytovaním spotrebiteľských úverov) musela byť známa, a to, že tento „v dobrej viere“ poskytnutý úver vo výške 3 383,66 eura je tvorený zostatkom predchádzajúcich úverov č. XXXXXXXX, č. XXXXXXXX a č. XXXXXXXX, pričom v „požičkanej“ sume 3 383,66 eura je okrem nesplatených častí istiny zahrnutý aj úrok a sankčné poplatky, ktoré sám stanovil bez akéhokoľvek posúdenia platnosti zmluvných dojednaní. Suma, ktorá bola predmetom zmluvy o pôžičke č. XXXXXXXX zahŕňajúca nesplatenú istinu, úroky a sankčné poplatky sa tak ďalej mala úročiť úrokom vo výške 24,20 % ročne a žalovaná tak mala celkovo uhradiť žalobcovi sumu 6 636 eur. To, čo žalobca nazýva prefinancovaním úveru, resp. konsolidovaným úverom v skutočnosti viedlo k tomu, že žalovaná by musela platiť ďalšie úroky z úrokov a sankčných poplatkov, čo je absolútne neprijateľné. Takému konaniu žalobcu nemôže byť poskytnutá zo strany súdu ochrana, lebo súd by odobril nekalé praktiky žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu.

25. Odvolací súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, konkr. bod 27 nálezu sp. zn. I. ÚS 3512/2011, cit.: „Uplatňovanie princípu dôvery v úkony ďalších osob pri veškerém sociálním styku s nimi je základním předpokladem pro fungování komplexní společnosti (Luhmann, N.: Vertrauen. Ein Mechanismus der Reduktion sozialer Komplexität. Stuttgart 1989, str. 1). Důvěru je třeba pokládat za elementární kategorii sociálního života. Jednak vyjadřuje vnitřní postoj odrážející eticky odůvodněné představy a očekávání jednotlivých členů společnosti a z druhé strany je výrazem principu právní jistoty, který představuje jednu z fazet materiálně, tj. hodnotově, chápaného právního státu, jehož ústavně normativní výraz je obsažen v čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR. Naznačená konkretizace principu právního

státu je oním princípem, ktorý pôsobí na straně stěžovatele a proti principu autonomie vůle, kterého se dovolávají obecné soudy. Je pak primárně úkolem obecných soudů najít praktickou konkordanci mezi oběma protikladně působícími principy tak, aby zůstalo zachováno maximum z obou, a tak, aby výsledek byl slučitelný s obecnou představou spravedlnosti." [obdobně nález Ústavního soudu ze dne 15. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 342/09 (N 144/53 SbNU 765)].“

26. V danom prípade nemožno v žiadnom prípade hovoriť o naplnení princípu dôvery klienta (spotrebiteľa) voči dodávateľovi, ktorý prostredníctvom prísľubu nižších mesačných splátok úveru vlastne vnútil žalovanej ďalší úver na krytie predchádzajúcich úverov. V konečnom dôsledku však pre žalovanú konsolidovaný úver nebol spôsobom riešenia jej nespôsobilosti splácať úver, práve naopak, dostal ju do ešte ťaživejšej životnej situácie. Žalobca mal vedomosť o tom, že žalovaná nie je schopná splácať predchádzajúce úvery, dokonca v podanom odvolaní sám výslovne uviedol, že žiadna iná nebanková spoločnosť ani banka, by jej úver neposkytli, lebo nespĺňala kritéria na poskytnutie úveru. Napriek tejto skutočnosti jej žalobca úver poskytol a dokonca jej dlžnú sumu (v konaní spochybnenú zo strany žalovanej a súdom vyhodnotenú ako nedôvodnú v časti) navýšil o ďalšie úroky. Je logické a pochopiteľné, že spotrebiteľ uvíta možnosť splácať dlh v nižších splátkach, no je nečestné, ak sa zneužije kontraktčná situácia a najmä silnejšia pozícia veriteľa s cieľom získať od spotrebiteľa ďalšie plnenia vo forme úrokov nielen z nesplatenej istiny, ale aj z už vyúčtovaných úrokov a sankčných poplatkov. Takéto praktiky sú zakázané a žalobca nemôže počítať so súdnou ochranou nečestného konania. Je až zarážajúce ako sa žalobca v podanom odvolaní snaží prezentovať ako „záchranca“ poskytujúci žalovanej službu tým, že jej umožní splácať dlh (ktorého výška je v podstate otázna a sporná) prostredníctvom nižších splátok, pričom v skutočnosti ju dostáva do pravdepodobne nikdy nekončiacej zadlženosti, keďže má vedomosť o jej neschopnosti splácať predchádzajúce pôžičky. Žalovaná sa tak nečestným konaním žalobcu dostala do dlhovej pasce. Odvolací súd v žiadnom prípade nespochybňuje zámer podnikateľov dosahovať zisk, čo je de facto prioritným cieľom každého podnikateľa, avšak ani pri podnikaní ako pri každej inej činnosti v rámci sociálnych vzťahov nie je možné zabúdať na také kategórie akými sú česťnosť, morálka, spravodlivosť, poctivosť, nezneužívanie tiesne iných. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca, resp. jeho právny predchodca, sa týmito morálnymi postulátmi správania pri kontraktácii so žalovanou neriadil.

IV. Dôvody zamietnutia žaloby

27. Predmetom sporu, tak ako ho vymedzil žalobca v žalobe, bol nárok vyplývajúci výlučne zo zmluvy o pôžičke č. XXXXXXXX zo dňa 20.02.2011, ktorú zmluvu súd prvej inštancie vyhodnotil ako absolútne neplatnú z dôvodu rozporu s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka) a zároveň neplatnú z dôvodu neprijateľnosti zmluvných podmienok (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). Zohľadňujúc skutočnosť, že žalovanej v skutočnosti na základe tejto zmluvy neboli poskytnuté žiadne finančné prostriedky, ale tieto boli uhradené priamo právnenému predchodcovi žalobcu na úhradu predchádzajúcich úverov, súd prvej inštancie správne rozhodol, keď žalobu v celom rozsahu zamietol. Pokiaľ žalovaná neobdržala titulom zmluvy o pôžičke č. XXXXXXXX žiadne finančné prostriedky a tieto boli prevedené na účet právneho predchodcu žalobcu na úhradu iných jej (v konaní spochybnených) záväzkov, nemohol súd prvej inštancie priznať nárok vyplývajúci z iného, ako žalobou uplatneného titulu. Predmetom sporu nebol nárok žalobcu na plnenie titulom nesplatených predchádzajúcich pôžičiek č. XXXXXXXX, č. XXXXXXXX a č. XXXXXXXX, ale iba nárok vyplývajúci zo zmluvy o pôžičke č. XXXXXXXX. Ak sa žalobca domnieval, že má nárok na zaplatenie neuhradenej istiny z predchádzajúcich úverových zmlúv, mal si svoj nárok uplatniť podaním riadnej žaloby na súd. V rámci tohto konania si svoj nárok neuplatňoval. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie nemohol priznať nárok z týchto zmlúv, lebo neboli predmetom konania. Odvolacia námietka žalobcu v tom smere, že súd mal priznať žalobcovi nárok vyplývajúci z nesplatených predchádzajúcich úverov, nebola dôvodná. Pokiaľ súd prvej inštancie posudzoval obsahové náležitosti zmlúv, ktoré predchádzali zmluve č. XXXXXXXX, išlo o posúdenie prejudiciálnej otázky vo vzťahu k predmetu sporu, lebo bez oboznámenia sa s týmito zmluvami by súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci. Súd nemohol ignorovať skutočnosti vyplývajúce z obsahu spisu a zistenia, že účelom pôžičky č. XXXXXXXX bolo vyrovnanie predchádzajúcich úverov za značne nevýhodných podmienok pre spotrebiteľa (viď odôvodnenie v bode III.).

28. Pokiaľ ide o ďalšiu odvoláciu námietku žalobcu, podľa ktorého sa nejedná s poukazom na ust. § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, o absolútnu neplatnosť zmluvy, odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu, že tento zákon bol s účinnosťou od 11.06.2010 zrušený a bol

nahradený zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách. Preto právny režim zmluvy o pôžičke zo dňa 20.02.2011 nespadá pred tento právny predpis. Odhliadnuc od tohto, je potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie posudzoval neplatnosť zmluvy o pôžičke v zmysle Občianskeho zákonníka (§ 39, resp. § 53 ods. 5). Ani táto odvolacia námietka žalobcu nebola dôvodná.

29. Žalobca v ďalšom poukázal na zásadu kontradiktórnosti konania, z ktorej podľa neho vyplýva, že žalovaná mala uplatniť svoje námietky a svoje tvrdenia preukázať. Žalobca v podstate namietal pasivitu žalovanej v konaní. Uniklo jeho pozornosti, že žalovaná sa vo veci riadne vyjadrila a navrhla vykonať dokazovanie oboznámením sa s predchádzajúcimi úverovými zmluvami ako aj platobnou históriou (čl. 43), pričom toto podanie bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 09.03.2016. Okrem toho, po doručení žalobcovho odvolania, žalovaná podala vyjadrenie k odvolaniu, v ktorom poukázala na konkrétne skutkové okolnosti prípadu a navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť (čl. 99). Je pravdou, že žalovaná sa nariadeného pojednávania dňa 07.04.2016 nezúčastnila, avšak svoju neúčasť ospravedlnila písomným podaním, v ktorom uviedla, že má malé deti (X Q. dvojčičky), ktoré nemá kde nechať. Rovnako ani žalobca a jeho právny zástupca sa nedostavili na pojednávanie (právny zástupca neúčasť ospravedlnil). Z uvedeného preto nemožno usudzovať, že správanie žalovanej bolo pasívne a že v konaní neuplatnila námietky proti uplatneným nárokom žalobcu.

30. Majúc na zreteli uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Úspešná žalovaná si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila, ani z obsahu spisu jej žiadne preukázateľné trovy konania nevyplyvajú, preto jej odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Neúspešný žalobca nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

32. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).